

THE DEFENDER

A VÉDŐ

ANA HUANG

PASSION
VALOGATÁS

KÉNYTELEN A SZABÁLYOK SZERINT JÁTSZANI... DE ÉRTE MINDET MEGSZEGNÉ.

Vincent DuBois, a Blackcastle Football Club csapatkapitánya és a sportág egyik legjobban fizetett játékosa. A csúcson kellene lennie. De amikor a hírneve miatt veszélyben érzi magát az otthonában, élete legrosszabb rémálmával találja szembe magát: egy lakásban kell élnie az edzője lányával, mindezt titokban, miközben pontosan tudja, hogy a nő túlságosan is nagy kísértés számára.

Amikor az új helyzet egy fogadásba torkollik, amely még közelebb sodorja őket egymáshoz, rájön, hogy sokkal nagyobb bajban van, mint gondolta. Mindig a győzelemért játszott – de most talán még azt is kockára tenné.

Brooklyn Armstrong sporttáplálkozási szakértőként és egy legendás edző lányaként hozzászólt a sztárallűrökhöz. Ám egyetlen játékos sem hozza ki úgy a sodrából, mint Vincent, a legjobb barátnője bosszantóan magabiztos (és jóképű) bátyja, aki pontosan az a fajta zavaró tényező, amire nincs szüksége, most pedig a szomszéd szobában alszik.

De bármennyi szikra pattog is közöttük, egy kapcsolat az edző lánya és a csapatkapitány között sosem működhet... Vagy mégis?

ANA HUANG

a The New York Times, a USA Today, a Sunday Times, a Wall Street Journal és az Amazon bestsellerszerzője. Leginkább a Twisted-sorozatról ismert. New adult, valamint kortárs romantikus regényeket ír csodás alfa-hősökkel, erős hősnőkkel, sok erotikával, szorongással és romantikával. A könyveit több mint harminc nyelvre fordították le, és olyan médiumokban szerepelt, mint a Good Morning America, a Cosmopolitan és a PEOPLE magazin. Bevallottan lelkes utazó, imád gyönyörű helyeket szerepeltetni a regényeiben, és sosem mond nemet egy jó chai lattéra.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.anahuang.com

www.facebook.hu/PassionValogatas

www.facebook.hu/DreamKonyvek

PASSION
VALOGATAS

„Ana Huang megint megcsinálta. Nem is hittem volna, hogy ennyire tetszeni fog a sportrománcos korszaka. Brooklyn és Vincent története tökéletes volt. Nagyon jól kiegészítették egymást, és a köztük lévő kémia őszintén elképesztő volt. Remek tempó, a szenvedélyes jelenetek kiemelkedőek. Pontosan azt kaptam ettől a sportrománctól, amit szerettem volna, sőt, még többet is. Már alig várom, mit hoz a következő történet.” **Goodreads**

„Az, hogy mennyire imádtam ezt a regényt, már-már örület. Az elejétől fogva magával ragadtak a kiválóan megírt, mély és valóságos karakterek, a szívdobogtató romantikus pillanatok és a cselekmény. A történet váltott szemszögből íródott, és ez igazán lenyűgöző. Ha szereted a kortárs romantikus történeteket sportos háttérrel és egy kis fűszerrel, akkor ez neked való.”

Amazon

„Ez az egyik legjobb könyv! Amikor azt mondom, hogy alig vártam, hogy Vincent megkapja, amit megérdemel, akkor komolyan gondolom. Ana egy lassan építkező románcot írt, ami végig izzásban tartott. A feszültség egyszerűen perzselő volt... Az is nagyon tetszett, hogy egy kis rejtélyt is beleszótt a történetbe, miközben Vincentért olvadoztunk.”

Barnes & Noble

**PASSION
VALOGATÁS**

ANA HUANG

**THE
DEFENDER**

A VÉDŐ

— részlet —

1. FEJEZET

VINCENT

MENTSÉGEMRE SZÓLJON, A PUBNAK nincs kifejezett törpemalacot behozni tilos!-szabálya. A tulajdonos ragaszkodott a *nincs kamera és nincs bunyóhoz*, de amikor imádni való malactársaságról van szó? Semmi figyelmeztetés, aztán meglátta Truffle-t a karomban, és kiborult a „nem higiénikus állatok” miatt.

Ironikus, tekintve, hogy a pubját Dühödt vadkannak hívják. Azt hinné az ember, megértőbb, ha egy sertésről van szó.

– Nem a te hibád – mondtam a karomban megbújt kisállatnak. – Mac semmilyen élőlényt nem szeret, legyen az ember vagy állat. Ráadásul lefogadom, hogy tisztább vagy, mint az itt lévő emberek fele.

Truffle egyetértően horkantott.

– Ennyit a nagy közös esténkről. Megnyertük az első Holchester elleni meccsünket a szezonban – morgolódott Adil, és ahogy az várható volt, gúnyolódások harsantak fel régi riválisunk említésére –, és ünneplés helyett hidegre tettek minket. Szó szerint.

A csapatom a járdán gyülekezett a pub előtt, én meg próbáltam eldönteni, most mihez is kezdjünk. Eddig csak abban értettünk egyet, hogy a malacok cukik, a pubok szabályai meg gázak.

– És erről ki tehet? Megmondtam DuBois-nak, hogy ne hozza el Truffle-t – intett felém Stevens. – Ő az *én* háziállatom, de a drága jó öreg csapatkapitányunk úgy döntött, csapatkabalát csinál belőle.

– A kapitány előjoga – közöltem vigyorogva. – Bárkiből csinálhatok kabalát, úgyhogy vigyázz a szádra, vagy a jövő heti meccsen jelmezben és nem mezben találkoz magad.

A korábbi gúnyolódás nevetésbe és jószándékú ugratásba fordult. Stevens füle hegye elvörösödött, de nyugodtan fogadta a szavaimat, ahogy arra számítottam.

Csak szórakoztam. A szerepem a Blackcastle, a Premier League egyik legjobb csapatának csapatkapitányaként sok mindennel jár: a csapat lelkére beszélek, közvetítőként működöm a vezetőség és a játékosok között, gondoskodom róla, hogy ezek a neandervölgyiek az öltözőben és azon kívül is viselkedjenek; de a csapat kabalaállatának kiválasztása nem tartozik köztük. Legalábbis hivatalosan nem.

Nem hivatalosan? Hatalmamban állt bárki háziállatát a csapat kabalaállatának magasztos rangjára emelni. Ezen az estén ez a megtiszteltetés Truffle-é, akinél cukibb malacot még nem láttam.

– Oké, elég a malacból! – szólalt meg Adil. – Hová tesszük át ezt a bulit? A házadba? Egy másik pubba? A Neonba?

– És a Legends? – Asher egy híres amerikai sportbárt említett, aminek a londoni egysége ugyanolyan népszerű, mint a New York-i. – Ismerem a tulajdonost. Simán szerezhetek magunknak az utolsó pillanatban is egy különtermet.

– A Legends oké, a különterem nem – válaszolta Stevens. – Bocs, fiúk, de én nem akarnék egész este kolbászfesztiválozni. Inkább megismerkednék pár lánnyal.

– Találkozhatsz velük, de nem tudnál mit kezdeni velük – röhögött Adil.

– Ó, ez tőled azért elég durva. *Te* mikor randiztál utoljára?

– Ami azt illeti...

A telefonom pittyegése elterelte a figyelmemet az ostoba vitáról.

Emlékeztető: A NAP (Ne keresd!)

Ó, baszki! Éjfél volt, vagyis október 3-a. A NAP.

A Holchester elleni meccs stressze, aztán a győzelem mámore miatt majdnem elfelejtettem.

A gyomrom összeszorult, és minden érdeklődésemet elveszítettem a buli folytatása iránt.

Öt éve állítottam be magamnak az éves emlékeztetőt. Mazochista dolog volt, tekintve, hogy nem tehettem semmit; anélkül nem, hogy fájdalmat okoznék azoknak, akiket szeretek, ezért van a *Ne keresd!* megjegyzés.

De kellett a bizonyíték, hogy ott van. Hogy *tehetnék* valamit, ha akarnék. A kérdés az... akarnék?

Truffle halkán felvisított. *Dupla baszki!* Olyan szorosan fogtam szegény párát, hogy szabadulni próbált.

– Bocs, haver! – Lazítottam a szorításon, de a gombóc a torkomban maradt.

Olyan könnyű lenne. Az infót ott tároltam a telefonomban. Csak annyi kéne...

– DuBois, benne vagy? – Asher hangja szakította félbe örvénylő gondolataimat.

Felkaptam a fejemet.

– Tessék?

– Legends. Benne vagy?

– Izé... – Gondolkodni próbáltam a fülem zúgása közepette. Fura, hogy egyetlen emlékeztető mennyire padlóra küldte a kedvemet. – Nem. Ti menjetek csak! Én mára befejeztem.

Asher szemöldöke összeszaladt.

– Jól vagy? Kicsit sápadt vagy.

– Jól, csak fáradtan. Asszem, kifutott az adrenalin.

Nem úgy tűnt, hogy meggyőztem.

– Szólj, ha mindjárt szívrohamod lesz, vagy ilyesmi! Scarlett sosem bocsátaná meg, ha hagynálak meghalni az utca közepén.

Halványan elmosolyodtam. Azon kívül, hogy a klubunk sztárcsatárja, egyben a húgom, Scarlett pasija is.

Asherrel egykor hatalmas riválisok voltunk, de vonakodó barátság indult közöttünk, miután a Blackcastle-be igazolt a Holchesterből, és járni kezdett Scarlett-tel. Meggyőződésem volt, hogy Scarlett néha arra használja, hogy utánam kémkedjen, mert hát, ő a húgom, és a húgok jellemzően kíváncsiak.

– Ígérem, nem purcanok ki! – Vonakodva visszaadtam Truffle-t Stevensnek. Örökbe akartam fogadni a hétvégére, de már „elrabortam” őt Stevens szüleitől, amikor Stevens körbevezette őket, hogy megismerjék a csapatot. – Hétfőn találkozunk, oké? Jó szórakozást a Legendsben!

A többi játékos felnyögött és panaszkodott, hogy lelépek, de nem akadályozták meg, hogy a következő taxival hazamenjek.

Hátradőltem a hátsó ülésen, és megadtam a sofőrnek a címet. Szerencsére vagy nem ismert fel, vagy nem csinált nagy ügyet a dologból, csak kérdés nélkül elindult.

A NAP (Ne keresd!)

Az arcomat dörzsöltem. Nem tudtam kiverni az emlékeztetőt a fejemből, és utáltam, milyen nagy hatalma van fölöttem ennyi év után is. Sőt, *magamat* utáltam, hogy egyáltalán megadtam neki ezt a hatalmat.

Rezgett a telefonom. Felegyenesedtem, a szívverésem veszélyes sebességre gyorsult. Teljesen valószínűtlen volt, de talán...

Nem. Csak Scarlett az.

Újra végigsimítottam az arcomat, és vettem egy nyugtató lélegzetet, mielőtt felvettem.

– Felvetted. – A meglepetése egyértelmű volt a nevetése és amellet is, hogy mintha egy furgon tolatott volna a háttérben. – Azt hittem, még a csapattal vagy.

– Nem. – Kényszerítettem a hangom, hogy nyugodt maradjon. – Elmentek a Legendsbe, de nekem nem volt hozzá hangulatom, úgyhogy hazafelé tartok.

– Te mióta mondasz nemet, ha van ürügyed bulizni?

– Amióta nem vagyok már huszonegy.

– Kérlek! Ne tégy úgy, mintha *annyira* felnőttél volna, amikor a nyáron két hetet töltöttél Ibizán.

– Hé, nem tudod, mit csináltam Ibizán. Ne feltételez-gess!

– Mindenki tudja, mit csináltál, Vincent. Benne volt a pletykalapokban.

– Aha, mert a pletykalapok arról híresek, hogy az igazság urai.

Scarlett felhorkant, de a következő kérdésnél a hangja ellágyult.

– Hogy vagy?

Összehúztam a vállam. Hát persze. *Ezért* hívott. Rajtam kívül ő az egyetlen a világon, aki tud a kötődésemhez október harmadikához.

– Jól – hazudtam. – Alig gondoltam rá. A mai meccs elterelte a gondolataimat.

A javára írom, hogy elengedte pofátlan hazugságomat. Szerintem nem várta, hogy az igazat mondjam; csak meg akart bizonyosodni róla, hogy tudom, ott van, ha és amikor kiborulok.

– Jó – válaszolta. – Itt vagyok, ha kellek.

– Tudom. Szeretlek, hugi!

– Én is szeretlek, te idióta!

Szélesen elmosolyodtam az ismerős elköszönésén, de a mosolyom lehervadt nem sokkal azután, hogy letettem a telefont. Azt kívántam, bár jobban hasonlítanék Scarlettre, amikor ilyesmikről van szó. Le sem szarta az ő október harmadikáját, de én? Évente párszor muszáj volt katognom rajta.

Végre hazaértem. Fizettem a sofőrnek, és kiugrottam az autóból, a lépteim ropogtak a kavicsoson.

Sok játékos jobban szeret London külvárosában élni a nagyobb tér és privát szféra miatt, de én egy felvágós, öt hálósobás házat választottam a város szívében. A túl nagy csönd felhívás a kéretlen gondolatoknak.

Elértem a bejárati kaput, készültem beírni a biztonsági kódot, amikor a szemem megakadt valami mozgáson. A tarkómon felállt a szőr.

A kapu már nyitva volt.

Az éjszakai szélben lengedezett, a mozgás olyan kicsi volt, hogy nem vettem volna észre, ha nem állok olyan közel. Halk nyikorgás vágta át a csendet.

Azt hittem, bezártam, amikor reggel eljöttem, de talán a memóriám szórakozik velem. A biztonsági rendszerem értesített volna, ha bárki megpróbál betörni. Igaz?

Beléptem az előkertbe, és határozottan becsuktam magam mögött a kaput. Visszatartott lélegzettel a bejárati ajtóhoz sétáltam, megfogtam az ajtógombot, és elfordítottam.

Meg sem moccant.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam. Korábban mégis biztosan elfelejtettem bezárni a kaput.

Amint odabent voltam, felkattintottam a lámpát, és vívódtam magamban, hogy tévét nézsek vagy videójátékozak-e lefekvés előtt. Túlságosan fel voltam pörögve ahhoz, hogy elaludjak, és kellett a figyelemelterelés.

A kulcsomat az ajtó melletti tálkába dobtam, és épp el akartam indulni a játszósobába, amikor megakadt a szemem valamin, aznap este már másodszor.

Egy kis doboz állt a kulcstartó mellett. Barna papírba csomagolták, és piros szalaggal kötötték át. Amennyire láttam, üzenet sehol; semmi sem utalt rá, hogy ki tette oda, mert az rohadtul biztos, hogy nem én voltam.

Fémes íz lepte el a számat. A szőr újra felállt a tarkómon, most vadul figyelmeztetett, de legyőzött a morbid kíváncsiság.

Kinyitottam a dobozt.

A tartalmát bámultam, és nem hittem a szememnek.

– Mi a *fasz*?

2. FEJEZET

BROOKLYN

– NE, NE, NE! NE csináld ezt velem! Gyerünk! – A telefonomat ütögettem, mintha az valahogy feltöltené az aksiját, de nem ment. Meg egy utolsó pillantást vehettem a pasztellszínű, gyümölcsmintás háttերemre, aztán minden elsőtűlt. – *A fenébe!*

Ezt kaptam, amiért úton az apámhoz a taxiban a közösségi médiát görgettem, és nem töltöttem fel a telefonomat, mielőtt eljöttem otthonról.

Már majdnem apámnál voltam, és általában nem akadnék ki ennyire, ha nem anya hívását vártam volna.

Azt mondta, valami fontosat kell elmondania, és vele telefonon beszélni általában nehezebb, mint betörni az MI5 főhadiszállására. Ha lemaradok a mai hívásról, valószínűleg megint nem hallok felőle két hónapig.

– Megérkeztünk. – Mosolytalan sofőröm kitett az ismerős, György-stílusú ház előtt. Nem épp barátságos fickó, de nem beszélt, és egy darabban elhozott ide, úgyhogy öt csillag.

Megköszöntem neki, és kiszálltam a kocsiból, az aggodalmat pedig, hogy lemaradok anya hívásáról, felváltotta

a gyomorideg. Remegtette a gyomromat, úgy zizegett bennem, mint egy robbanásra kész méhkas, és minél közelebb értem az ajtóhoz, annál erősebben zümmögött.

Fura ennyire szorongani, ha egy szülővel vacsorázunk? Talán, de az az igazság, hogy miután másfél éve élünk ugyanabban a városban, az apámat még mindig idegennek éreztem. Tudtam, hogy a maga módján szeret, de még nem volt olyan beszélgetésünk, ami ne a fociról szólt, vagy ne csevegés lett volna.

Azt hiszem, ez elkerülhetetlen, ha mindketten a Blackcastle-nek dolgozunk – én sporttáplálkozási gyakornokként, ő pedig vezetőedzőként és csapatmenedzserként (igen, az apám az a Frank Armstrong).

Értem, hogy alapból miért a munka a téma nála, ha együtt vagyunk, de reméltem, hogy végre együtt tudunk tölteni egy kis apa-lánya időt ma este.

Megnyomtam a csengőt. Az apám rekordidő alatt nyitott ajtót.

– Húha! Kiöltöztél. – Néztem az öltönyét és a nyakkendőjét. Hízelt, hogy ennyire kitett magáért, de alulöltözöttnek éreztem magam farmerben és pulcsiban. – Nagyon jól nézel ki, de az étterem dresszkódja nem ennyire szigorú.

A homloka ráncba szaladt. Zavar suhant át az arcán, aztán a szeme közötti árok még mélyebb lett.

– Francba!

A gyomrom összeszorult.

– Elfelejtetted.

Tegnap emlékeztetnem kellett volna, de „beteget” jelenttem, és kihagytam a Holchester-meccset (bár utána megnéztem online). Nem szeret üzenetet írni vagy telefonon beszélni, így a közös munkaidőnkben szoktam beszélni vele.

– Nem. Benne van a naptáramban. Nem feledkeztem el a vacsoráról, de elfelejtettelek felhívni, hogy szóljak, el kell napolnunk. – Úgy festett, mint aki inkább besétálna egy oroszlán barlangjába, mint hogy megejtse ezt a beszélgetést. – Vuk a városban van, és ma este találkozni akar, hogy

megbeszéljük pár csapatügyet. Megpróbáltam kimászni belőle. Nem ment.

Vuk Markovic volt a Blackcastle tulajdonosa. New Yorkban élt, és eléggé szabad kezet adott a klub dolgaiban, de amikor a városba jött, mindenki ugrott, hogy a kedvére tegyen.

– Ó! – Ragyogó mosolyt erőltettem magamra. – Tökre megértem. Tarthatunk esőnapot. Nem nagy ügy.

– Sajnálom! – Enyhe bocsánatkérés lágyította el apám mogorva hangját. – Hamarabb szólni akartam, de lefoglal-tak a találkozó előkészületei. Minden az utolsó pillanatban történt.

– Semmi gond! – A hangom felszaladt az utolsó szónál, és elpislogtam a riasztó égető érzést a szemem mögött. Mi a *fene* ütött belém? Nem lábadhat könnybe a szemem egy elhalasztott vacsora miatt, amikor sokkal rosszabbat is végigcsináltam már rezzenés nélkül. – Megértem. Tényleg. Bőven lesz lehetőségünk vacsorázni később. A munka fontosabb. – A torkomat köszörültem, és meglóbáltam a telefonomat a levegőben. – Viszont nem baj, ha kicsit bemegyek, és töltöm ezt? Lemerült, és várok egy hívást... valakitől.

Majdnem azt mondtam, hogy *anyától*, de ha őt szóba hozom, azzal tuti atombombát dobok a beszélgetésre.

– Menj csak! Nekem rohannom kell, de érezd magad otthon! – A kezembe nyomott némi készpénzt. – Nyugodtan rendelj ide!

– Kösz!

Búcsúzóul feszengve megöleltük egymást. Aztán ő elment, én pedig ott maradtam a csöndben.

Lenyeltem a torkomba gyűlt gombócot. Nem érdekelt, hogy nincs ott senki, aki látná. Ha egy olyan hülyeség miatt bőgnék, mint egy vacsora, azt soha nem bocsátanám meg magamnak.

Mély levegőt vettem, kihúztam a vállamat, és felvonultam az emeletre, ahol találtam egy töltőt apám irodájában. Mire bedugtam a telefonomat, visszagyömöszöltem csökönyös érzelmeimet egy dobozba, ahová valók.

A pénz, amit apám adott, lyukat égetett a zsebembe, de már elment az étvágyam.

Megnéztem a mobilomat. Eléggé feltöltődött ahhoz, hogy be tudjam kapcsolni, de nem voltak nem fogadott hívásaim. San Diegóban nyolc órával volt előbb, mint Londonban, úgyhogy ott még korán volt, de nem ülhettem egész este ölbe tett kézzel az anyámra várva.

Inkább én hívtam előbb. Ahogy arra számítottam, azonnal bekapcsolt az üzenetrögzítő.

– Szia, anya, én vagyok az. Csak gondoltam, felhívlak, mert ma beszélni akartál. Izé, valószínűleg lefoglal Harry és Charlie, de hívj vissza, amikor ezt megkapod! – Harry és Charlie a mostohaapám és a féltestvérem. – Ó, add át nekik üdvözetemet! Oké, szia. – Letettem, és felnyögve hátradöntöttem a fejemet. – *Akkora lúzer vagyok!*

Fiatal, dögös és szingli voltam Londonban, és a vasárnapi terveim a szüleim körül forogtak, *akik itt sem voltak.*

– Cssesse meg! – Felegyenesedtem, az önsajnálatomból hirtelen erős motiváció lett.

Vannak barátaim. Van életem. Miért szenvedek itt, mint egy szobafogságra ítélt tinédzser?

Újra ránéztem a telefonomra. Huszonöt százalékra feltöltve. *Elég jó.*

Kihúztam, és távoztam.

Harmincöt perccel később megérkeztem London egyik legelegánsabb házához. A fehér, négyszintes behemót első osztályú helyen állt a város legdrágább negyedében, és nem számít, hányszor jártam ott, soha nem tettem igazán túl magam azon, mennyire grandiózus.

Csak a legjobb dukál a világhírű focistának, Asher Donovannek és a barátnőjének, Scarlett DuBois-nak, aki éppenséggel a legjobb barátnőm.

Scarlett-tel nem sokkal azután találkoztunk, hogy Londonba költöztem, amikor megmentett egy lehetséges rab-

lástól egy night-club előtt. Ő ellökte a fickót, én elláttam a baját a táskámmal, és azóta elválaszthatatlanok vagyunk.

– Brooklyn! – Az arca felragyogott, amikor ajtót nyitva meglátott. – Micsoda meglepetés!

– Ezer bocsánat, hogy bejelentés nélkül beugrottam. Remélem, nem rosszkor. Apa lemondta a vacsorát, és tegnap említetted, hogy vágysz a kedvenc pékséged gyümölcsös kosárára, úgyhogy... – Feltartottam a pékség jellegzetes rózsaszín csíkos szatyrát. – Nem jöttem üres kézzel.

– Nem rosszkor. Nem kellett volna ajándékot hoznod... Habár nem fogok nemet mondani, és sajnálom a vacsorát. – Scarlett hangja ellágyult. – Tudom, mennyire vártad.

– Ez van. – Már így is betörök a vasárnapjába; nem kell, hogy még a traumáimat is rázúdítsam.

Eljátszottam a gondolattal, hogy elmegyek egyedül egy pubba, miután eljöttem apám házából, de nem volt hangulatom pasikkal megbirkózni. Sokkal szívesebben lettem volna barátokkal. Szerencsére úgy tűnt, Scarlettet nem zavarja hirtelen felbukkanásom. Csevegve vezetett végig a házon, ami belül ugyanolyan fényűző volt, mint kívül.

Scarlett az a fajta lány volt, aki jobban szerette a fish and chipset, mint a foie gras-t és a leggingset, mint a couture-t, de Asherrel élt, aki a csillogás királya volt. Igazából ez a második háza volt ezen a környéken. A másik London külvárosában állt, de az túl messze volt Scarlett munkahelyétől, úgyhogy vett egyet a városközponthoz közelebb is.

A szemöldököm felszaladt, amikor ezzel szemben egy beltéri építkezés mellett haladtunk el. A padlót deszkák borították, és volt ott egy rakás nehéznek látszó eszköz, melyek, úgy tűnt, komoly károkat tudnak okozni, ha a rossz oldalukra állsz.

– Még mindig tart a felújítás? Azt hittem, már végeztetek.

– Én is azt hittem – válaszolta Scarlett szárazon. – De a stúdió nem igazán olyan lett, ahogy elképzeltem, úgyhogy kell pár változtatás. Asher egy beltéri játéktérmet is akar, úgyhogy még legalább két hónapig felújítunk.

Scarlett egykori primabalerinából lett tanár a neves Királyi Balett Akadémián, ami KBA néven is ismert, de Asher ragaszkodott ahhoz, hogy legyen egy privát balett-terem az új házukban. Az a pasi annyira fülig szerelmes belé, hogy riasztó lenne, ha nem lenne annyira aranyos.

– Beltéri játékkerem? Menőőő! – ugrattam. – Meg kéne kérned, hogy építsen egy wellnessrészleget, ami teljes személyzettel működik, és nyitva áll a barátok és a család előtt. Megteszi. Tudod, hogy így van.

– Nem kérem meg a pasimat, hogy működtessen egy wellnessrészleget a házukban. Az nem lenne túl praktikus, ugye?

– Ez a gond veletek, britekkel. Túlságosan arra koncentráltok, ami praktikus, és túl keveset arra, ami *szórákozató*. Mi értelme egy híres focistával járni, ha nem jut neked egy kis fényűzés?

Scarlett meglökte a csípőmet a csípőjével.

– Akkor járj *te* egy focistával, és kérj te tőle wellnessrészleget!

Beléptünk a nappaliba, ahol gyorsan lehuppantunk a kedvenc kanapénkra, és elfeleztük az egyik gyümölcsös kosárkát. Az idő nagy részében egészségesen étkeztem, de nem volt ellenemre az alkalmankénti nassolás.

– Csábító, de attól tartok, megkaparintottad közülük az egyetlen jót. – Az egész életemet sportolók között töltöttem. Még jártam is párral. Hacsak nem szereted az elköteleződési gondokat, a megcsalást és a manipulációt, jobb távol maradni tőlük.

– Mi az egyetlen jó közülük? – Asher jelent meg az ajtóban. A haja nyirkos volt, a bőre izzadt, és olyan hihetetlenül, lesújtóan jóképű volt, hogy kicsit fáj ránézni.

Ezt pusztán objektív szempontból értettem. Még ha nem is az egyik legjobb barátnőmmel járt volna, akkor sem mozdultam volna rá. Nem volt a zsánerem – mint mondtam, nem kezdek sportolóval –, de értékeltem egy szép példányt, ha láttam.

Asher odasétált hozzánk.

– Te. – Scarlett hátradöntötte a fejét, hogy szájon csókolhassa. – A focistákkal randizásról beszélgettünk.

– Igen? – Asher jókedvűen nézett rám. – Nem tudtam, hogy nézelődsz a piacon, Brooklyn.

– Nem nézelődök, ezért mondtam, hogy Scarlett kapta meg az egyetlen jót. Ne vedd sértésnek, de inkább meghalnék, mint hogy az egyik csapattársaddal randizzak.

Asher felnevetett.

– Mint olyasvalaki, akinek osztoznia kell velük az öltözön, nem hibáztatlak. – Megkerülte a kanapét, és leült Scarlett másik oldalára. Összemosolyogtak, olyan meghittén és sokatmondóan, ami csak két olyan ember között létezhet, akik már elképzelték egymással az örökkön örökkét.

Újabb gombóc gyűlt a torkomba.

Örültem Scarlett miatt. Ő volt az egyik legkedvesebb ember, akit csak ismertem, és sok mindenben ment keresztül, többek között egy durva baleseten, ami korán véget vetett álmai karrierjének. Megérdemelte az igaz szerelmet.

De látni őt Asherrel aláhúzta, mennyire sodródónak éreztem magam. Még csak nem is arról volt szó, hogy hiányzik a románc az életemből; hanem arról, hogy valakinek én legyek az első. Hogy legyen egy horgonyom. A tudat, hogy van odakint valaki, akit először hívnék, ha beüt a krach, és vice versa.

Imádtam a barátaimat. Támogattak engem, és én is őket, de más prioritásaik is voltak. Ami a családomat illeti... Az egy teljesen másik mese, ami inkább maradjon a polcon.

Egy lufi vagyok, ami céltalanul sodródik a tömegben, amíg körülöttem mindenki más megtalálta a biztos pontot.

Ez szívás. A csengő hangja megakadályozta, hogy lassan újra belesüllyedjek az önsajnálamba.

– Ez a rendelt kajánk. – Asher indult, hogy felálljon. – Majd én megyek.

– Ne, ti csak maradjatok itt! Behozhatom. – Felpattantam, nagyon akartam csinálni valamit azon kívül, hogy

sajnálom magam. – Amúgy is ki kell nyújtóztatnom a lábamat. – Kimentem, mielőtt ellenkezhetek volna.

Talán indulnom kéne, miután behoztam a kajájukat. Nem akartam *az* a barát lenni, aki bejelentés nélkül beállít, megeszi a vacsorájukat, aztán lelép.

Ráadásul mi a szomorúbb: egyedül tölteni a vasárnap estét az apád házában, vagy harmadik kereket játszani a barátnődnél és a pasijánál?

Felejsük el! Nem akarom tudni.

Két rossz kanyar után – esküszöm, ez a ház egy labirintus – kijutottam az előcsarnokba. Kinyitottam az ajtót, arra számítottam, hogy egy random futárt pillantok meg.

Helyette egy lehangolóan ismerős arc fogadott: világosbarna bőr, sötétbarna szempár, és telt ajkak, melyek lassan olyan mosolyra húzódtak, amitől a legtöbb nő elalélt volna.

A kulcsszó: *a legtöbb*.

Az én mosolyom elhalványult.

– Ó! Te vagy az.

3. FEJEZET

VINCENT

– NE REPESS ANNYIRA, hogy látsz, boglárka! Még félreértem.

Brooklyn szemforgatása láttán visszafojtottam a nevetésemet.

Nem számítottam rá, hogy ő nyit ajtót a hűgomnál, de nem panaszkodtam. Őt felhúzni az egyik legnagyobb öröömöm volt az életben, mióta tavaly nyáron megismerkedtünk egy jótékonyági focimeccs után. Akkor már Scarlett barátnője volt, de azt még egyikünk sem tudta, hogy a Blackcastle-nél gyakornokoskodik.

A csapathoz kerülése kellemes meglepetés volt; a rokoni kapcsolata az edzőhöz nem, mivel csak az rosszabb annál, hogy próbálsz nem átlépni egy határt az edző lányával, ha próbálsz nem átlépni egy határt az edző dögös lányával.

Hosszú, hullámos szőke haj, ami a napfényben úgy szikrázik, akár az arany. Nagy, kék szemek. Telt ajkak és imádni való szeplők az orrán. Mintha Isten konkrétan azért küldte volna őt, hogy próbára tegyen engem... Mármint minket. A csapatot úgy általában.

– Úgy tűnik, ugyanolyan rosszul olvasol arckifejezést, mint a Holchester játékát. – Az egyik szemöldöke felszaladt. – Mi volt az a zűr Lyle-lal tegnap?

– Úgyesen pécézed ki azt az egy alkalmat, amikor hagytam gólt rúgni. Ne feledd, a tegnapi meccset megnyertük.

– Ashernek hála.

– A főnököd tudja, milyen rosszak a meccselemzéseid? Mert a Blackcastle minden munkatársának tisztában kellene lennie a foci alapjaival, ami rád nyilván nem igaz.

– Az rossz elemzés, ha rámutatok, hogy rosszul ítélted meg Lyle passzát, és elcseszted a szerelést?

– Nahát! Nem vettem észre, hogy ennyire szemmel tartottál a meccseinken. – A mellkasomra tettem a kezemet.

– Ez hízelgő. Igazán.

– Kérlek! A klubnak dolgozom. Az a feladatomban, hogy minden játékost szemmel tartsak.

– Igen? Akkor Stevens mit csinált az első félidő tizenötödik percében?

– A dolgát, veled ellentétben.

Nem gondoltam volna, hogy ma bármi meg tud nevetetni, de a számból kijövő hang ugyanolyan őszinte volt, mint amennyire váratlan.

Brooklyn külseje talán angyali volt, de a nyelve akár egy viperáé. Furamód vonzó.

Nem kellene ennyire élveznem a vele folytatott szájka-ratét. A menedzser lánya, vagyis az apja letépné a golyóimat, ha rosszul néznék rá. Ráadásul a húgom egyik legjobb barátnője, vagyis Scarlett *szintén* letépné a golyóimat, ha rosszul néznék rá. Ez túl nagy lehetséges veszély egyetlen lány miatt.

A gondot az jelentette, hogy sosem szerettem biztonságosan játszani.

Brooklyn szája felfelé ívelt. A tekintete a kezemben tartott kajás zacskókra siklott.

– Ahogy bejöttél, kiraboltad a futárt?

– Nem rablás, ha önként adta át a kaját. – Merő véletlenségből ugyanakkor érkeztem, mint Asher és Scarlett

vacsorája, úgyhogy felajánlottam, hogy majd én beviszem. A futár beleegyezett, és rögtön utána kért egy szelfit. Engedelmeskedtem; mindenki boldog volt. – Beengedsz, vagy megvárod, hogy előbb kihűljön a kaja? – kérdeztem lassan.

Elhúzta az orrát, de félreállt.

– Scarlett tudja, hogy jössz?

– Nem. Csak a környéken jártam.

Ez hazugság volt. Senki sem „jár csak úgy” ezen a környéken, de egész nap ingadoztam a félelem, a harag és a zavarodottság között. Ha nem mondom el hamarosan valakinek, mi történt, felrobbanok.

Miután tegnap éjjel – gyakorlatilag ma reggel – kinyitottam a dobozt, azonnal bepakoltam egy táskát, és bejelentkeztem egy szállodába. Nem tudtam, mik az „ajándékozói” szándékai, de addig nem megyek haza, amíg ki nem cseréltetem a zárat, és nem turbózom fel a biztonsági rendszert. Jobb félni, mint megijedni.

Brooklynnal beléptünk a nappaliba. Asher vett észre először.

– A francba, DuBois, máris hiányzom? Csak tegnap találkoztunk. – A fejét csóválta. – Kezdesz tapadósnak lenni.

– Állj már le! A húgomhoz jöttem. Te olyan vagy, mint egy kinövés egy egyébként cuki kis békán. A kutyának sem kell, de a csomag része.

– Játsszatok szépen, fiúk! – figyelmeztetett Scarlett, de a derű halványan ott csillogott a szemében.

Letettem a kaját az asztalra, és elmagyaráztam, mi történt a futárral.

Asher és Scarlett elég ételt rendelt, hogy egy kisebb falut jól lakasson, bár a nagy része egészséges cucc volt, mint grillcsirke és zöldség. A szezon alatt vigyáznunk kell az étrendünkkel, úgyhogy a „szórakoztató” kaják mind Scarlettnek jártak.

– Ami azt illeti, szerintem indulok – mondta Brooklyn, amikor próbáltam neki adni egy tányért.

– Hogy mi? Csak most jöttél! – tiltakozott Scarlett.

– Tudom, de már ettem, úgyhogy nem... – Brooklyn elakadt. Homlokráncolva a telefonjára pillantott.

Letettem a tányért, és hátradőltem. A baromságradarom úgy vijjogott a fejemben, mint egy tűzoltóság riasztója. Brooklyn túl messze lakott egy gyors beugráshoz, és nem az a típus, aki otthagya egy találkozót, csak mert nem tud részt venni egy tevékenységben. Ez az a lány, aki a nyáron önként lemondott az alkoholoról egy hónapig, és *így is* mindenkinél jobban bírta a klubban.

Valami nem stimmelt. Mit látott a telefonján? Munkával kapcsolatos vagy személyes?

Ami fontosabb: miért érdekelt ez engem?

– Bocs, ezt fel kell vennem, de később írok, oké? – Búcsúzóul megölelte Scarlettet. Egy pillanatra elkapta a tekintetemet a testvérem válla felett. Valami... enyhén bizsergett a véremben.

Leccsavartam a vizem kupakját, és ittam egy kortyot, lenyeltem a hirtelen késztetést, hogy megkérjem, maradjon.

Aztán már ott sem volt, nem hagyott hátra mást, mint a parfümje halvány nyomát az orromban.

Évés közben leginkább Asher és Scarlett beszélt. Egyikük sem kérdezte meg, miért állítottam be bejelentés nélkül, de úgy, hogy Brooklyn nem volt itt, hogy oldja a hangulatot, az elmúlt huszonvalahány óra újra a vállamra nehezedett.

A vacsora vége felé végül megszólaltam:

– El kell mondanom nektek valamit, de nem akadhattok ki.

Scarlett letette a villáját, és a kíváncsiság és az aggodalom keverékével nézett rám.

– Oké...

Gyorsan összefoglaltam nekik, hogy mi történt, miután tegnap este otthagytam a csapatot.

– Kinyitottam a dobozt, és ezt találtam.

Kivettem a zsebemből, és az asztalra tettem.

Asher és Scarlett rámeredt, döbbsent arckifejezésük tükrözte az enyémet, amikor először megláttam.

Egy baba volt. Egy nagy, aprólékosan részletezett, horgolt baba rólam, egészen pontosan, tüsi hajjal, fekete gombszemekkel és teljes Blackcastle mezzel. A pólón a nevem helyett az szerepelt, hogy BFF.

– BFF? Mint Best Friends Forever, vagyis örök barátok? – Asher zavartnak tűnt. – Mi a franc?

– Azt is jelentheti. Azt is, hogy Bukás, a Fatális Fajta. Ki tudja? Nem volt üzenet vagy ilyesmi. Csak a baba.

A nagy egésznet nézve lehetett volna rosszabb is. A betolakodó otthagyhathott volna egy levágott testrészt vagy egy követés közben készült fényképet rólam, de a baba ártalmatlan természete valahogy alattomosabbá tette a dolgot. Nem tudtam, hogy az illető mit akar. Miért venné a fáradságot, hogy betörjön a házamba, ezzel a letartóztatást kockáztatva, csak hogy otthagyjon egy egyszerű „ajándékot”.

– Ūristen, ez para! Kérlek, mondd, hogy elmentél a rendőrségre! – Scarlett kezébe vette a babát. Előrehajolt. Összerezent. – Még a sebhelyedet is eltalálta.

Volt egy halvány, fehér sebhely a térdemen egy gyerekkori sérülésből. A legtöbben nem tudtak róla. Túl apró volt, hogy távolról látsszon, és a magazinok általában el-tűntették a képeimről.

Nem is vettem észre, míg Scarlett meg nem jegyezte, de bárki is horgolta a babát, pontosan eltalálta a sebhely alakját és nagyságát.

Végigfutott a hátamon a hideg, de elvettem tőle a babát, és vidám hangot erőltettem magamra.

– Ha egy rajongó annyira elhivatott, hogy ezt megcsinálja, ahhoz is elég elhivatott, hogy tudjon a sebhelyről. Nem titok.

– A normál rajongók nem törnek be a házadba – mondta Asher. – Van egy zaklatód, vagy valaki, aki elég megszállott ahhoz, hogy valami ilyesmit csináljon. Scarlettnek igaza van. El kell menned a rendőrségre.

– Egy betolakodó nem ugyanaz, mint egy zaklató, és teljesen kizárt. Nem akarom, hogy a sajtó megneszelje,

és nagy ügyet csináljon belőle. Jönnek a Bajnokok Ligája meccsei. Nem engedhetem meg, hogy megzavarjon.

Kételkedtem benne, hogy a rendőrséget egyáltalán érdekelné. Igen, a betörés bűncselekmény, de semmit sem lop-tak el, és semmilyen fenyegetést nem kaptam. Mit kellene csinálniuk?

– De, ez nagy ügy – vitatkozott Scarlett. – Most nem voltál otthon, de mi van, ha visszajön, amikor ott vagy? Bajod eshet.

– Valaki kijön holnap, hogy felturbózza a biztonsági rendszert. Bárki is csinálta ezt – tartottam fel a babát –, nem jut be újra.

– Láttál bármit a kamerákon? – kérdezte Asher.

– Uh. – A tarkómat dörzsöltem. – A kamerák vacakol-tak múlt héten, és még nem volt alkalmam megjavíttatni őket.

– Jézusom! – nyögött fel.

Asher sokkal többet gondolt a biztonságra, mint én, de neki... *lelkesebb* rajongói is vannak, mint nekem. A pasit általában üldözték a paparazzók, bármerre is járt.

Ne értsetek félre! Nekem is megvoltak a bajaim a fotó-sokkal, és több kupacnyi rajongói levelet kaptam minden héten. De a rajongótáborom visszafogottabb, mint az övé, és soha, semmi okom nem volt azon aggódni, hogy túl-zásba esnek... Mostanáig.

– Szerinted ugyanaz, aki a kocsidon hagyta azt az üze-netet? – kérdezte Scarlett.

Pár hete kijöttem edzésről, és egy üzenetet találtam az ablaktörlőm alá dugva. Egy gratuláció, hogy megújítottam a sportital szponzorációm. Elég átlagos cucc, kivéve egy-valamit: a szavakat magazinokból vágta ki, amitől úgy nézett ki, mint egy váltságdíjkérő levél valami filmből a ki-lencvenes évekből.

Én ugratásnak vettem, de Scarlett kérdése miatt teljesen más nézőpontból tekintettem rá.

– Fogalmam sincs. – Rögtön kidobtam az üzenetet, ahogy megkaptam.

– Nem kellene hazamenned, amíg rá nem jövünk, ki ez, és mit akar – mondta Asher. – Nem számít, hogy fejleszted-e a biztonsági rendszert. Veszélyes is lehet. Emlékszel, mi történt Tyler Conley-val?

Grimaszoltam. Tyler Conley egy híres popénekes volt, aki hónapokkal ezelőtt kórházba került, miután egy meg szállott rajongó hazáig követte, és háromszor megsúrta, aztán egy szomszéd meghallotta a kiabálását, és hívta a rendőrséget. Szerencsére túlélte, és a támadója jelenleg börtönben várja a tárgyalását, de azóta a hírnév veszélyeinek mintaképe lett.

Nem akartam az újabb Tyler Conley lenni.

– Menj a rendőrségre! – ismételte Scarlett. – Még ha szerinted nem is nagy ügy, akkor is legyen róla jegyzőkönyv.

Utáltam beismerni, de igaza volt.

– Ma este bemegyek.

– Felejtsd el a szállodát! Költözz hozzánk, míg elkapják azt a para alakot – mondta Scarlett. – A mi biztonsági rendszerünk verhetetlen, hála Asher paranoiájának.

Asher egyetértően megvonta a vállát.

– És a mi címünk nem érhető el nyilvánosan. A tiéd igen.

– Nem tehetem. A szálloda jó lesz.

– De, megteheted, és nem, nem lesz. Egy szálloda túlságosan nyitott a nyilvánosság előtt. A testvérem vagy. Bármennyire is idegesítő vagy, nem fogom hagyni, hogy meghalj.

– Túldramatizálod.

De szavai hallatán melegség csordogált az ereimben. Utáltam, hogy aggodalmat okozok a testvéremnek, de jó volt tudni, hogy nem vagyok egyedül ebben.

Bár nem voltunk édestestvérek, Scarlett-tel mindig közel álltunk egymáshoz. A szüleink kisbaba korunkban fogadtak minket örökbe, és egyáltalán nem hasonlítottunk egymásra, az emberek ezért lepődtek meg gyakran, amikor megtudták, hogy rokonok vagyunk. Scarlett sápadt és törékeny, fekete hajú és szürke szemű; én magas vagyok és izmos, barna szemű és világosbarna bőrű, ami kevert hátteremre utal.

Kisgyerekként együtt éltünk, de elválasztottak minket a szüleink válása után. Ő Angliában nőtt fel az anyánkkal, én Párizsba költöztem az apánkkal, ahol nemzetközi iskolába jártam. De a nyarakat és az ünnepeket mindig együtt töltöttük az egyik szülőnél vagy a másiknál, és még közelebb kerültünk, miután néhány éve Londonba költöztem, hogy a Blackcastle-ben játsszak.

– Ha nem zavar a felújítás, bőven van itt szobánk – mondta Asher.

Felesleges volt vitatkozni. Scarlett és Asher is rohadt makacs volt.

– Jó – feleltem. – Ideköltözöm. Csak ne csináljatok semmi fura páros szarságot, amíg itt vagyok, oké?